

Marjeta Pija Cevc

URBANA REDOVNICA
V VETRU
SPREMENB

URBANA REDOVNICA V VETRU SPREMEMB

Semena sinodalnosti

Marjeta Pija Cevc

Ljubljana 2024

Marjeta Pija Cevc

Urbana redovnica v vetru sprememb. Semena sinodalnosti

© Uršulinski zavod, 2024

Z dovoljenjem redovne predstojnice s. Marije Meserko, OSU

Prva elektronska izdaja

Oblikovanje naslovnice: Klara Pogačar

Jezikovni pregled: Ela Perovnik

Oblikovanje notranjosti in prelom: Klara Pogačar

Izdal in založil: Uršulinski zavod za vzgojo, izobraževanje, versko dejavnost in kulturo, Ulica Josipine Turnograjske 8, Ljubljana

Odgovarja: Marjeta Pija Cevc

Ljubljana 2024

Kataložni zapis o publikaciji (CIP) pripravili v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani

COBISS.SI-ID 216826115

ISBN 978-961-96603-6-2 (PDF)

Ne bojte se! Odprite, na stežaj odprite vrata Kristusu!
Non abbiate paura! Aprite, anzi, spalancate le porte a Cristo!

sv. Janez Pavel II.

Kazalo

Veter pred vrati	1
Napaka pogleda in ponižnost	3
Molk in vprašanja	6
'Prostorsko dojemanje zvoka' v srcu	9
Mikrosinodalnost	11
Dvernica	13
Veter upanja	15

Veter pred vrati

Odprla je glavna vrata cerkve, ki so običajno zaprta. Ogromna so, visoka, ko se odprejo, se vsa ladja cerkve napolni s svetlobo. Naenkrat je butnil vanjo piš vetra, zaplapolalo je krilo, prah, ki se je dvignil s tal, ji je zaneslo v obraz. Nagonsko je stopila korak nazaj in si zakrila oči. Nato jih je priprla in stopila nazaj na prag. »*Kakšen veter, od kje se je vzel?*« Pustila je, da se je nekaj časa upiral v njeno telo, ji mršil lase in ji rahlo brusil obraz. Kmalu je njegova moč začela popuščati, videla je še nekaj vrtincev listja tam čez v parku, na drugi strani ceste. Hipoma jo je zajel spomin na drug veter, ki ga je doživela kot mlada sestra. Z nečakoma so bili na izletu v Logarski dolini. Povzpeli so se na kmetijo, pod katero so bila travnata pobočja, en del se je iztezal proti goram kot pomol. Tja so šli in občudovali velik gorski amfiteater, ki so ga imeli kot na dlani. Na tisti izpostavljeni točki jih je pričakal veter, vleklo je, da jih je potegnilo v igro. »Dajmo, zaplešimo na veter,« je fantoma rekla Teja. Bila sta za, dečka gozda in travnika, plesalca po duši, pozneje nogometaša. Nihče jih ni nikoli učil, kako se to dela – pleše na veter – a vrteli so se skladno z njim in uživali kot ptice v letu. Gibanje jih je napolnjevalo s prvinskim veseljem in sproščenostjo, kar samo se jim je smejalo.

Teji se je ta izkušnja plesa z vetrom vtisnila globoko v srce, še posebej, ker je ljubila veter v laseh, ki ji je pomenil svobodo, drznost, odprta jadra, zaupanje v prihodnost, pogum v sedanosti. Veter jo je spominjal na Svetega Duha.

Teja, urbana redovnica, stara malo čez petdeset, je sestra, ki živi v samostanu sredi mesta. Dela vse, kar je potrebno – od pometanja do podpisovanja pogodb, od nege ostarelih sester do kuhanja kosila, od molitve dolgo v noč pred Najsvetejšim do poslušanja Božje besede v Svetem pismu. Rada živi v Svetem Duhu in v poslušnosti Bogu na različnih ravneh – največ tega se je naučila v odnosu do svojih sester.

Veter pred glavnim vhomom v cerkev pa jo je to jutro presenetil. Zdramil jo je, ker se v njej nista zbudila upanje in sproščena igra, kot se je zgodilo v mladih letih, pač pa jo je skoraj prestrašil. Kot bi jo napolnil z resnostjo: »*Gospod, kaj govori ta piš, se pripravlja vihar, saj je videti, da se vse ruši*

in potaplja?» Zdramil jo je, ker se je spomnila veselja in upanja, hkrati pa zavedala prahu v očeh in peska med zobmi; ta veter zadnje čase ni bil več prijeten, pač pa nadležen, celo rušilen.

Na trgu in pred vrati je vse potihnilo. Tako nepričakovano, kot je potegnilo, je tudi utihnilo. Vsaj na zunaj. V Tejini notranjosti pa je še odmevalo. *»Gospod, rada bi vedela, kaj se nam dogaja. Kaj želiš, kaj delaš z nami? Smo že čisto zavozili?«*

»Rada bi vedela,« je ponovila polglasno pri sebi in stopila v cerkev, da dokonča delo, zaradi katerega je prišla. Počistiti je bilo treba glavni vhod, ker bo naslednji večer velikonočna vigilijska – tu bodo prižgali ogenj, duhovnik ga bo blagoslovil in z njim prižgal velikonočno svečo.

Do takrat je še daleč, šele petek dopoldan je, veliki petek.

Napaka pogleda in ponižnost

Na tisti veliki petek, ko se je vse dejansko zgodilo, je rimski stotnik, ki je gledal, kako je Jezus umiral, rekel: »Resnično, ta človek je bil Božji Sin.« (Mr 15,39) Videl je, česar drugi niso.

Kako to?

Teja je po pospravljanju v cerkvi odšla v pisarno, ker je imela še obveznost, ki je ni mogla prestaviti, čeprav je bil veliki petek. Medtem ko je čakala na obisk, je prebirala zapiske svojega duhovnega dnevnika, ki je včasih dnevnik raziskovalke.

»Spomnim se, da sem kot študentka gozdarstva v gozdu videla samo gozd, šele pozneje mi je bilo *dano*, da sem zagledala v drevju stvarstvo. Ko bi le takrat poznala Maksima Izpovedovalca, ki bi mi razložil, da je to posledica izvirnega greha. Človek ne zmore več brati sveta kot Božje govornice, pač pa ga vidi le še na telesen način. Še huje je, da lahko svet postane nadomestek za Boga, človekov idol, bog, ki ga zaslužni in si ga podredi. Niti vemo ne, da živimo v takem odnosu, ker nam je tako naraven in domač, saj je vseprisoten. A v sebi nosi napako pogleda – svet vidimo ločenega od Boga, praznega, zgolj kot sredstvo za doseg naših raznovrstnih ciljev.

Po tisti veliki noči, odkar je bil Kristus obujen, je tudi človeku lahko vrnjen dar duhovnega branja stvarstva.

Še vedno gre za logiko daru, za delovanje Duha v človeški naravi, ki omogoča videti globlje, več, prepoznavati nagovor Boga v svetu, ki človeka obdaja.

Hermenevtična kriza, o kateri je pisal Maksim Izpovedovalec v odgovorih Talasiju, to je o napaki pogleda, s katero smo osiromašeni zaradi izvirnega greha, je pomembna za osnovno orientiranje kristjana v svetu danes. Potrebno se je naučiti in odkriti, kako vsak od nas bere svet okoli sebe, kako bere Sveto pismo in kako bere svoje življenje. Pri tem je zelo koristno to zavedanje osvojiti in postati domač s tem, kako deluje hermenevtični krog življenja in Božje besede, zapisane v Svetem pismu, prepoznati ta proces v lastnih izkušnjah.

Je zelo preprosto, a pomembno in ključno.

Sveto pismo kot Božja beseda (beseda, ki se nam razodeva kot osebni nagovor Svetega Duha skozi besedilo Svetega pisma) in življenje, ki ga vsak od nas živi v veri, se med seboj dopolnjujeta oziroma medsebojno razlagata (to je t. i. hermenevtični krog). Podobno, kot se Sveto pismo interpretira na način, da besedilo razlaga besedilo, tako Sveti Duh omogoča vsakemu od nas, da odkrijemo, kako se Božja beseda in naše življenje »sorazlagata«. Včasih nas nagovori spoznanje v določenem odlomku, ki nam razsvetli življenjsko situacijo, drugič nam zaradi določene izkušnje življenja del Svetega pisma postane čisto drugače doumljiv, kot sicer. Na ta način postopoma, korak za korakom odkrivamo, kako je Božja beseda živa, učinkovita, dejavna in kako se Duh razodeva skozi dogodke našega vsakdana, kako nas Bog vodi. Prepoznavamo, da tudi mi živimo v evangeliju, da se nam dogajajo Božje reči tu in sedaj.

V ozadju pa obstaja hermenevtična kriza Maksima Izpovedovalca – potrebno bi bilo, da vsak kristjan odkrije okušanje duhovnih resničnosti ter kako duhovno gledati na življenje in stvari okoli sebe. Potrebno je, da odkrije pogled Duha, tisti *preko, globlje, drugače*, kar je dar in milost. Eno je poznati resnice naše vere z razumom in naučenim spominom, drugo pa 'otipati' jih kot izkušnjo Duha v življenju.

Ostanimo pri pogledu na naravo. Ali poznamo izkušnjo, da smo videli gore kot odsev Božje lepote, da se nam je zdelo, da v toploti sonca doživljamo Božjo dobroto? To so pogledi *preko*, darovi, ki niso v naši moči, da bi si jih lahko pridobili s pritiskom na tipko. Lahko pa si te okuse in spomine zapomnimo in jih nosimo v srcu. Počasi se nam bo oblikovalo drugačno duhovno zaznavanje, ki bo ločevalo med naravnim, telesnim pogledom in tistim drugačnim, duhovnim, ki prinese sad tudi v odnosu do Boga in do drugih ljudi ...«

Teja je odložila branje, ker jo je zmotil telefon. Ena od najemnic jo je prosila, če ji lahko pomaga. Očala so ji padla na tla notranjega dvorišča samostana. »Tako pridem.« Ko je po dolgem hodniku hitela na drugo stran samostana, je premišljevala o prebranem in o stotniku.

Stotniku je bilo dano v tistem križanem človeku *videti* Božjega Sina, to je bil velik dar, ki ga je bil zmožen sprejeti, to je bil presenetljiv obrat pogleda.

»*Hmm*,« si je mislila Teja, že blizu vrat, ki peljejo na dvorišče.

Cerkev, ki želi postati bolj sinodalna, občestvena v polnejšem pomenu, zmožna rodovitnosti v poslanstvu, potrebuje kristjane, ki si upajo biti učenci Duha. Učenec Duha je raziskovalec v veliki ponižnosti, ker se postopoma in tipaje uči razbirati, kar mu Duh kaže in razkriva. Preobražen pogled stotnika je zato zaželen dar!

»Sem že tu,« je rekla Teja, ko je odpirala vrata. »Oprostite, res sem bila nerodna, preveč sem se nagnila čez ograjo in so mi zdrsnila z glave. Nisem vas želela motiti. Hvala za vašo prijaznost.« »Brez skrbi, ni nobena težava, bova videli, če so še cela.« »Tamle so,« jih je gospa hitro opazila. »Vse je v redu, imela sem srečo, še enkrat hvala. Pa lepe praznike!« »Hvala, enako tudi vam,« se je poslovila Teja.

Na poti nazaj po dolgem hodniku se je vrnila v svoje premišljevanje.

Smer naprej je vaja v hermenevtičnem krogu, prepoznavanju v mojem vsakdanu, kako se Božja beseda in življenje medsebojno prepletata ter zavedanje, da je človek v hermenevtični krizi oz. v napetosti med duhovnim in neduhovnim pogledom, ki se lahko vedno znova razrešuje zgolj s ponižnostjo. Rešitve si ne moremo izsiliti, lahko jo pa izprosimo, opazimo.

»Tako nekako kot tale gospa najemnica. Do očal je prišla, ker me je prosila, da ji odprem.«

Ko se je vrnila v pisarno, je ponovno zazvonilo. Napovedan obisk je bil pred vrati.

Molk in vprašanja

Pri molitvi križevega pota na popoldan velikega petka Teja ni imela posebnih zadolžitev. Druge sestre so prevzele branje ter nošenje križa in sveč. Molitvi so se pridružile še nekatere druge verne žene. Zbrale so se ob uri, ko je umiral Božji Sin, sredi mesta in običajnega vrveža, da bi bile z Njim, se mu zahvalile za dar odrešenja in se priporočile v mnogih stiskah, ki jih doživljajo ter srečujejo.

Tišina, s katero so se obdale sestre v svetem tridnevju, je bila Teji tokrat nenavadna. Tišina sama na sebi ji ni bila tuja. Na veliki petek pa je zvenela drugače, zvenela je kot molk smrti, molk nemoči, ko je trpljenje preveliko in premaga življenje.

Teja tokrat ni vedela, kako naj ravna. Podobno je bilo položajem, ko se je znašla pred prevelikimi zadevami, ki so bile pretežke, preobsežne, prezapletene, nemogoče, *mission impossible*. Podobno je bilo situacijam, ki so preveč bolele, pregloboko zarezale, ki so prišle preblizu največji krhkosti in ranljivosti. Takrat človek umolkne.

Kako razumeti, da Bog umolkne? Teji se je večkrat zdelo, da Bogu pripoveduje o svojih težavah, Mu odprto zastavlja vprašanja, odgovora pa ni. Vsaj takoj ne. Včasih pač, takrat je vse odprto in pretočno. A v trenutkih kaosa, bolečine?

Ta veliki petek je bil podoben tem časom. Napolnil se je z molkom.

Letošnji post ji je bil pri tem vsaj malo v pomoč. Odkrila je, da je rodovitno, čeprav težko, določena vprašanja, ki zarežejo globoko, globoko, pustiti vsaj nekaj časa v molku, jih zgolj sprejeti, nositi in postavljati pred Gospoda – tudi brez mnogo besed. Le ne vreči vsega proč, pač pa sprejeti, pustiti, da ta kaos ostane in je.

Teja je pomislila, da je svet, ki se spreminja pred njenimi očmi, en sam velik kaos, poln mnogih zapletov, ki jih lahko razreši le Bog. In vendar ji je spomin posta ohranjal tiho upanje. V zadnjih dneh, ko se je pripravljala na spoved, in pozneje, po prejetem zakramentu, je doživela, da so se določene stvari, ki so jo vezale in morile, razpletle. Potrebovala je dar spreobrnjenja in odprtosti, da je lahko sprejela milost, ki ji je bila dana.

Doživela je, da je Gospod zvest. On, ki lahko da vodo iz skale, spremeni grešnika v svetnika, lahko spremeni smrt v življenje.

»Molimo te Kristus in te hvalimo – ker si s svojim križem svet odrešil!« Besede molilk so jo potegnile nazaj v cerkev, bile so že pri 13. postaji križevega pota.

Sposobnost biti blizu stiskam sveta, jih videti, začutiti, pustiti, da udarijo vate in ne pasti pod njihovo težo je sposobnost, ki je po meri daru Duha. Tega človek v resnici sam ne zmore nositi. Biti resnični kristjani sredi sveta, zmožni življenja v občestvu in postati rodovitni v poslanstvu pomeni odkriti darove Duha kot *delne netrpljivosti – impassibilitas*. To je dar preobraženega srca, ki zmore čutiti, a to zaznavanje nosi v Bogu. To je zmožnost srca, ki prejema Njegovo ljubezen, mir, usmiljenje, odpuščanje, moč, ozdravljenje. Ta dar Cerkev potrebuje, še posebej v teh časih, ki grozijo z vojno in prevlado nesmiselnosti.

Teja je molila z ženami in obenem molčala.

Po končani zadnji postaji se je pridružila nekaterim, ki so sedli v klopi za osebno molitev.

Spomnila se je trenutka iz pretekle jeseni, ko so jo nabrani zapleti prisilili, da si je vzela nekaj odmika. Peljala se je proti Vršiču, da bi se povzpela na Slemenovo Špico. Na radiu v avtu je zaslišala nekaj besed, ki so jo pritegnile in ji pustile okus nedorečenosti – da skrivajo v sebi še nekaj, kar je zanjo pomembno, a ni uspela takoj razvozlati, za kaj bi šlo. S to mislijo se je v molku podala na kratko gorsko pot s prelaza. Bilo je toplo jesensko popoldne. Ko je našla zavetje pod macesnom na travnatem pobočju, jo je toplo sonce, ki se mu je prepustila, zmehčalo tudi v srcu. Ni se več trudila, kako bi razrešila zaplete, samo prepuščala se je trenutku sredi gorske oaze. Čez čas je zaznala, da so ji po licih spolzele solze. Prišle so, ker je v miru sprejela, da se lahko strahu, ki jo je blokiral, in prepričanju, ki se ga je oklepala, odpove. Začela si je lahko predstavljati, kako bi se položaj, v katerem je bila, spremenil na boljše. Bila je ganjena, saj se ji je zdelo, da bo to dobro zanjo in za druge ljudi, v njej pa sta se prebudili ustvarjalnost in želja po sodelovanju. Čez nekaj tednov je v malih dogodkih vsakdana prepoznala, da se njene predstave niso uresničile, spremenil pa se je njen odnos do ljudi, do sodelavcev. Po tem je prepoznala, da je bila deležna

spreobrnjenja. Njeni načrti se še večkrat niso uresničili in naučila se je, da je kovanje idej, kako bi naj se nekaj zgodilo, samo *možna oblika*, eden od načinov, kako upodobiti notranje vzgibe, ne pa *ukaz*, ki ga je treba izvesti. To jo je sprostilo in ji dalo več širine, razširjen manevrski prostor za pogovor z drugimi, obenem pa jo je z bližnjimi povezalo, saj so se pojavile nove možnosti sodelovanja.

Stiske in zapleti so ji tako počasi začeli postajati kot vprašanja, ki jih zastavlja Gospodu. Četudi Njegov molk lahko traja kar nekaj časa, se je naučila prepoznavati tudi Njegove odgovore. Poglobila je zavedanje, da Bog ne vsiljuje in ne prisiljuje, pač pa vabi in predlaga; kaj želi, lahko Teja največkrat odkrije le skupaj z drugimi.

Sklonila je glavo in molitev križevega pota sklenila v tihoti z zahvalo za Božjo velikodušnost in potrpežljivost, za Njegovo zvestobo, ki je vir tudi njenega pastoralnega spreobrnjenja.

'Prostorsko dojemanje zvoka' v srcu

Jutranji brevir na veliki petek in veliko soboto so sestre molile v cerkvi. Še posebej v soboto je bilo molitveno bogoslužje resno, globoko. Cerkev omogoča, da se med petjem gregorijanskih napevov, ki vsebujejo kratek premor sredi vrstice, sliši tudi pojevanje odmeva. Petje, kratek odmev med premorom, petje. Tudi srce začne bolj poslušati, kaj odmeva v slišanjem.

Tejo je zadelo čisto na mehko, a na hitro. Petje zajame človeka – gre za celostno udeležnost. Skrbelo jo je, kako bo izpeljala vse začetke napevov, saj je bila to jutro za to kot pevka zadolžena. Bila je pripravljena, večkrat si je vse prepela v svoji sobi. In vendar ko človek moli s skupnostjo, ko se melodije vtiskajo v dušo, se včasih zgodi tudi kaj nepredvidenega, se kaj pozabi. A skupna molitev je sestrsko molitev, pomoč in podpora sta hitro pri roki. Teja se je molitvi prepustila – kar bo, pa bo. »*Gospod, zate je.*«

Med poslušanjem prvega berila v bogoslužnem branju so se je dotaknile besede: »In ni je stvari, ki bi bila nevidna pred njim, ampak vse je odkrito in očitno očem njega, kateremu nam bo treba dajati odgovor.« (Heb 4,13)

Doživljala je, da Gospod *res ve* za vse, kar ona živi in nosi v sebi, nič Mu ni skrito.

Drugo berilo, starodavna homilija na sveto soboto, je doživljanje Božje bližine poglobilo. Nekaj od tega, kar je bilo rečeno za Adama, je razumela, da velja njej: »Jaz sem tvoj Bog, ki sem zaradi tebe postal tvoj sin; ki zaradi tebe in zaradi tvojih potomcev zdaj govorim in z oblastjo ukazujem vsem, ki so vklenjeni: 'Pojdite ven!' in vsem, ki so v temi: 'Razsvetlite se!' in vsem, ki spijo: 'Vstanite!' Tebi ukazujem: 'Predrami se, ki spiš,' saj te nisem zato ustvaril, da bi životaril vklenjen v predpeklu; vstani od mrtvih, jaz sem življenje mrtvih. Vstani, delo mojih rok, narejeno po moji podobi. Vstani, pojdimo od tod; ti si namreč v meni in jaz v tebi, ker sva ena, nedeljiva oseba.«

Besedam, ki jih je slišala, je sledila podoba; zazdelo se je, da je okušala, kje v svojem apostolatu doživlja, da je Gospod z njo kot mrtev Gospod – da ga drži umrlega kot Marija v svojem naročju.

Ko se je po molitvi vrnila v svojo sobo, je zagledala sonce nad gričem, ki je bilo rahlo zagrnjeno z oblačnostjo, bilo je zelo veliko – kot bi raztegnilo svoje roke. »*O, kako lepo, to bo za moje velikonočno voščilo drugim.*« Ko je pogledala na telefon, je opazila, da ji je nekdo ravno poslal sporočilo. Povezanost v molitvi, sočasna izmenjava voščil, okusi in podobe iz molitve so ji zazveneli kot 'prostorsko dožemanje zvoka' v srcu, zdelo se ji je, da ji Gospod govori v stereo obliki, v polnem zvoku. Prisluhnila je.

Tega se je naučila v zadnjih letih v skupnem razločevanju, ki so ga sestre opravljale v mnogih zadevah glede vodenja in odločanja v samostanu sredi mesta.

Učila se ga je še dodatno s pogovori v Duhu, ki so postali pomemben način na poti odkrivanja in raziskovanja, kaj pomeni biti sinodalna Cerkev. Glavno presenečenje in obenem veselje je bila zelo pogosta izkušnja, da na ta način skupaj prihajajo do boljših rešitev, drugačnih spoznanj, novih vidikov, ki jih prej niso videli ali poznali. Ta preseganja človeškega dometa ali dometa ene osebe so jo poživiljala – še posebej, ker so podobno izkušali in pričali tudi drugi. Zaupanje v delovanje Duha se je še okrepilo in povečalo se je hrepenenje po udeležnosti v predlogih, ki jih spodbuja Sveti Duh.

Vendar ta pot ni enostavna. Potrebno je sozvočje, nastanek stereo učinka – 'prostorskega dožemanja zvoka' v srcih udeležencev. Vsaka izkušnja tovrstnega daru, da nastane soglasje po delovanju Svetega Duha, okrepi željo iti naprej po tej poti. Preden pa se ljudje za to navdušijo, je potrebno sejanje vabil. A še vedno gre za stereo učinke – ko slišiš zvok vabila z ene strani, če si odprt in obenem zaznaš zvok spodbude s strani Duha, stečejo potoki, kjer je bilo prej vse suho. To je pustolovščina, ki vsebuje tveganja, a je obenem za vztrajne popotnike navdušujoča.

Tako je Teja sprejela tudi dar velikosobotne jutranje molitve – spodbudo Gospoda, naj nadaljuje na poti, ki je na videz včasih prazna. A ni! Tudi če je tam Gospod, ki je kot mrtev v naročju Marije, je to le velika sobota. Gospod je zvest, ne konča svojega delovanja na tej točki, pač pa gre naprej v prostore sodobnega 'predpekla' in kliče »'Vstanite!' Tebi ukazujem: 'Predrami se, ki spiš,' saj te nisem zato ustvaril, da bi životaril vklenjen v predpeklju; vstani od mrtvih, jaz sem življenje mrtvih.«

Mikrosinodalnost

Na koncu kosila na veliko soboto, ki so ga s sestrami pojedle v tišini in osebni zbranosti, so se dogovorile še glede nekaterih praktičnih stvari. »Katera bi brala berilo in prošnje pri blagoslovu jedil? Škof vedno vpraša, kdo bo bral,« je omenila zakristanka. Malo so se spogledale. »Midve že pojeva psalme pri vigiliji,« je rekla ena izmed njih. »Bom jaz,« se je javila Teja. »*Pripraviti moram še ogenj za vigilijo, spotoma pogledam še, kaj se bo bralo.*« Ko je pospravila vse v kuhinji, je stopila na vrt, kjer si je že pripravila drva in nekaj gajbic. »*Še dobro, da je še nekdo mislil name,*« se je v srcu spomnila in zahvalila za s. Martino, ki ji je shranila kurivo. Trske je imela pripravljene dvakrat hitreje.

Nato je šla v zakristijo, kjer je preverila, kako je z vžigalicami, tistimi dolgimi. Lani so jih rešile, da so sploh lahko prižgali velikonočno svečo. Ogenj so prižgali prezgodaj, do prihoda duhovnika z ministranti je pogorel in ostala je le vroča žerjavica, na kateri se sveča ni in ni hotela prižgati. Še leto poprej se je duhovnik po nesreči skoraj opekel. »*Vsako leto je malo izziva s tem ognjem.*« Vžigalic je bilo dovolj. »*Aha, berilo za blagoslov jedil še,*« se je spomnila.

S. Ana, zakristanka, ji je namignila: »Izberi med prvo in drugo verzijo, no, mogoče bo pa škof sam predlagal, katero.« »Glej, no, glej,« ji je čez čas rekla Teja, ko je polistala po obredniku, »še ena verzija je. Pa še ena, štiri so!« »Tega pa nisem videla prej,« ji je odgovorila Ana. Teja je na hitro preletela besedila in zazdelo se ji je, da je četrta različica najbolj privlačna, bila je novozavezna v celoti.

Obe sta sedli na klop in čakali na duhovnika. Kmalu je prispel. »Bog dej, kako sta?« »Hvala, dobro,« je odgovorila Teja. »Katera bo brala berilo?« je nadaljeval škof, Teja pa je na hitro pogledala Ano, ki ji je pokimala: »*Saj sem rekla, da vedno vpraša, kdo bo bral.*« »Jaz bom tista danes,« se je oglasila Teja. »In katero berilo bomo vzeli?« je nadaljeval škof. Teja je izstrelila: »*Iz četrte verzije!*« pri sebi pa malo stopila nazaj v dvomu: »*Saj nisem dobro pogledala, kakšen je pa evangelij, mogoče ni najboljši predlog.*« »Pa poglejmo, mala velika noč bo že, ja, v redu, bomo to vzeli.« »Saj, blagoslov jedil je priložnost za oznanilo, veliko ljudi pride, vsi pa ne potem še na vigilijo,« je dodala Teja.

Bili so zmenjeni.

Teja je odšla iz zakristije v cerkev k ostalim vernikom, ki so že sedeli v klopeh s košarami.

V kratkem nagovoru po prebrani Božji besedi je škof res orisal bistvene poteze krščanstva, kaj pomeni krst in kakšen dar za naše življenje je odrešenje, ki ga je prinesla Kristusova zmaga nad smrtjo. Spodbudo k praznovanju z vsemi čuti je sklenil s popotnico za vsakdanje življenje, da bi prepoznavali Vstalega Gospoda sredi vsakdanjika.

Po končanem obredu so ljudje odhajali v prazničnem razpoloženju. Mnogi so Teji, ki je stala ob izhodu cerkve, podali roko in voščili veselo alelujo. Ko je šel mimo tudi škof, sta si voščila, Teja pa je še dodala: »Hvala, lepo oznanilo je bilo, ljudi se je dotaknilo, dobro se je izšlo.« Tudi škof se je strinjal in zahvalil za sodelovanje. »Blagoslovljene praznike!«

Teja je ob zapiranju cerkvenih vrat pomislila, da je včasih potrebna samo pripravljenost poslušati drugega, pa nastanejo lepe stvari, ki krepijo občestvo. Ne gre za prelaganje odgovornosti, ne za izvajanje oblasti na avtoritaren način – samo jaz vem, kako je prav. Poslušanje in skupno iskanje poti do odločitev lahko resnično prispevata k drugačni izkušnji Cerkve kot Telesa, Občestva že v tako malem, kot je včasih priprava blagoslova velikonočnih jedil. Poslušati, biti pripravljen prispevati svoj delež, sprejeti, da imajo zadnjo besedo pristojni za sprejemanje odločitev, ki znajo poslušati in pretehtati in sprejemati predloge. Tega se lahko znova in znova učimo ter v tem zorimo.

Dvernica

Velikonočna vigilija! Teja je stala pri velikih vratih cerkve, v vetrolovu, ki ga je na veliki petek dopoldan čistila. Ogenj je bil zložen v posodi na podstavku, ki se ga lahko hitro prestavi na stopnišče pred glavni vhod v cerkev. *»Bo zagorelo? Joj, sploh nisem preverila, kako gori ta drobni material iz gajbic,«* jo je vznemirila špičasta misel. *»Zaupaj sestri, ki ti je gradivo spravila, saj tudi ona kaj ve.«* Pomirila se je.

Ljudje so prihajali z vseh strani, Teja jih je samo usmerila k mizi, kjer so si lahko sposodili sveče. Nekaj let je že, kar so začeli prižigati velikonočni ogenj pred vhodom, od koder se je videlo na trg na drugi strani cerkve. Biti na meji med trgom in cerkvijo je bilo Teji vedno vznemirljivo, doživljala jo je kot prelomnico, ki lahko človeku lahko spremeni, polepša življenje, kot prag upanja.

Teja je od epidemije dalje opravljala službo dvernice, vratarice, osebe, ki prijazno sprejme vse, ki prihajajo v cerkev, po končanem bogoslužju pa je na razpolago za vprašanja in kratek klepet. Sprva, med epidemijo, je stala tam zaradi manj prijetnega pregledovanja potrdil o testiranju ali cepljenju. Ko je epidemija minila, je biti zadaj pri vratih postalo služenje, ki je v podporo občestvu. Teja je poznala skoraj vse, ki so redno prihajali v cerkev. Nekateri so se s sestrami rajši srečali spredaj v cerkvi, nekateri pa so se lažje na kratko pomenili spotoma, ko so šli ven. Na ta način je bila Teja tudi pri roki, ko je včasih kdo potreboval kakšno pomoč. Ker je bila zadaj, je lahko dobro videla, kaj se dogaja v cerkvi. Cerkev je del samostana sredi mesta, sredi mesta pa v cerkev stopi tudi več raznovrstnih ljudi, zato je dobro, da je nekdo zadaj.

Presenetilo jo je, ko je prebrala, da je bila služba vratarja nekoč ena od začetnih stopenj do duhovništva. Sčasoma so jo ukinili. Vrtar (ostiarij) je skrbel za cerkev, za urejenost, bila je služba, kjer je bila potrebna predanost.

Teja se je v njej našla. Ko je stala pri vhodu, je bila na razpolago, ni pa bila vsiljiva. S prijaznim pogledom, ki ga je namenjala vsem, ki so vstopili v cerkev, si je želela, da bi druge spomnil, da jih v cerkvi sprejema Oče, da

so ljubljene Božji otroci. V mestu, kjer so verni bolj razpršeni kot na podeželju in se manj poznajo med seboj, je to še bolj dobrodošlo. Sinodalna Cerkev je Cerkev, kjer je veliko prostora za različne službe in služenja, ki izhajajo iz krsta, ki pa jih je potrebno prepoznati glede na potrebe in čas. Prebuja jih Sveti Duh. V mestu so lahko ljudje bolj osamljeni, zato je biti na razpolago za poslušanje in pogovor dragocen dar. Skupnost lahko skupaj išče, kaj je potrebno, kakšne darove prepoznava v svojih članih, obenem pa je vsak od krščenih, vključenih v občestvo Cerkve, poklican, da prepoznava, kaj ima, s čim se lahko dejavno vključi v občestvo in kaj lahko prispeva. Lahko speče potico za praznike, lahko bere pri bogoslužju, igra na inštrument in vodi petje, moli, obiskuje bolne, prinaša obhajilo ... Možnosti je veliko. Potrebno je sledenje življenju – potrebam, vzgibom, vabilom in spodbudam, ki jih slišimo.

Krst je naše dostojanstvo in naša poklicanost, da služimo z darovi, ki nam jih daje Bog, ki niso le naravni darovi, pač pa tudi duhovni. Odkrivajmo jih skupaj in jih dajmo na razpolago drug drugemu – tako se bo Cerkev krepila in širila svoje poslanstvo med ljudi, ki jo potrebujejo, da bi srečali Gospoda Jezusa Kristusa, Vstalega!

Teja je o tem premišljevala že večkrat, pri podeljevanju zakramentov med vigilijsko pa so se ji te misli spet vrnila.

Po končani vigiliji so se novokrščenci s hvaležnim srcem in veselimimi obrazi poslovili. Novi poganjki so, ki potrebujejo zavetje občestva, pa tudi izkušnje rasti v veri sredi sveta.

Taka Cerkev, ki se ji pridružujejo novi člani, je živa.

»Daj nam Duha, Gospod, da bomo Tvoje priče, ki bomo razodevali, da smo ljubljene in da zmoremo v Tvoji ljubezni živeti in delovati – kjerkoli, ne le v cerkvi,« je odmevala molitev v njenem srcu, ko je zlagala sveče nazaj v škatle. Na poti v zakristijo se ji je smehljaj razlezel čez obraz.
»Gospod je vstal!«

Veter upanja

Tako, kot je (naravna) luč in (duhovna) luč, obstaja (človeško) upanje in (duhovno) upanje.

Tako kot obstaja veter, ki splaši, obstaja veter, ki prav tako razmrši lase, a dvigne srce v upanju, se ga dotakne s svetlobo, ki razsvetli srce.

Teja je na velikonočni ponedeljek vstala zgodaj zjutraj, čeprav so imele sestre prosto jutro, da je vsaka lahko prilagodila svoj ritem morebitnemu potrebnemu počitku po skupnih dneh obhajanja velike noči.

Medgeneracijska skupnost so, potrebno je upoštevati, da so različno pri močeh.

Vstala je, ko je bilo zunaj še temno. Njeno srce je iskalo tisto notranjo luč, ki opogumlja za nadaljnje korake.

Ozrla se je na prehojeno pot svetega tridnevja in na praznovanje velike noči. Zdelo se ji je, da je v tem kratkem času odmevala pot zadnjih dveh, treh let.

Od nekaterih sester, ki so tudi prisluškovale Duhu o spremembah v njihovih skupnostih, je slišala, da so razbrale, da jih Gospod kliče in preobraža v bolj sinodalne skupnosti ter jih poziva k večji občestvenosti. Ta je obenem klic k služenju ljudem tega časa na prilagojen način, ki je bolj odprt za prepoznavanje, kam jih Duh vodi, in manj za to, kar same po sebi delajo – dela pač ne zmanjka nikoli.

»Ali nismo že tolikokrat poskusili, pa ...« se oglasi pomislek v Teji.

Zazdelo se ji je, da je njeno srce kot njiva, v katero je bilo vsejano prgišče semen, ki še niso vzknila. Nič nima pokazati, ko jo drugi vprašajo po velikih rezultatih in močnih znamenjih. V tistem trenutku je v sebi zaslišala vprašanje, ki so ga nekoč slišali drugi na tisto povelikonočno jutro: »Otroci, imate kaj prigrizniti?' Odgovorili so mu: 'Nič.' On jim je rekel: 'Vrzite mrežo na desno stran čolna in boste našli.'« (Jn 21, 5–6)

V Cerkvi veter spodbuja k večji sinodalnosti, ki je pot notranje preнове, da bi bili bolj pripravljeni iti k ljudem sodobnega časa, da bi se ljudje, ki jih Gospod pokliče, lahko vključili v male skupnosti, kjer bodo vsi našli svoje mesto – čeprav ga bo treba mogoče še ustvariti.

Osebnostno in skupno spreobrnjenje na poti, zavedanje, da je potrebno negovati in prečiščevati svoj notranji pogled na življenje, da je delovanje Duha močnejše, bolj pestro, presenetljivo, da presega naše predstave, je bistveno. Na podlagi izkušenj neuspehov ali šibke rodovitnosti ali težav in ovir, ki smo jih že srečali ali smo z njimi soočeni, je mirovanje v nekem zatečenem stanju včasih videti kot edina možna izbira. Zato Sveti Duh potrebuje učence, ki so odprti in učljivi, da bi odkrili nove možnosti, se pustili nagovoriti besedam drugega, si upali stopiti z utrjenih poti in znanih cest na nova pota, ki so včasih le sveže steze, komaj sledljive.

Iti na pot skupaj je zato v pomoč. Skupaj lahko prepoznamo, kako Duh danes vzgiba in preobraža Cerkev.

Da, veter sprememb je včasih kot piš, ki dvigne s tal mnogo prahu, ker naši Cerkveni prostori niso bili prevetreni, saj se je med nami nabralo mnogo težav in problemov, ki smo jih pustili ob strani.

»Gospod vidi našo lakoto in nam pripravlja zajtrk na obali.« (Jn 21, 9)

Kar potrebujemo za to pot, že imamo – krščeni smo, smo del Njegovega Telesa, ki ga vodi Gospod sam s svojim Duhom.

Teja je svoje premišljevanje na tem mestu prekinila. Zdelo se ji je, da ji govori bolj njena glava, kot pa pusti vetju Duha v sebi, da pride na plano.

Prosila je za dar, da bi jo dvignil Duh upanja.

»Kaj je moje največje upanje?« se je vprašala. »Njegova ljubezen,« je zaznala tih odgovor.

Spomnila se je na svojo raziskovalno pot preteklega poletja, ko jo je že nekaj mesecev prej vznemirjalo vprašanje – ali me je Cerkev naučila ljubiti?

Prebrala je ponovno sklepne misli raziskovalne poti, ki jo je prehodila:

... odkriti, kako se nauči človek ljubiti, je bistveno, to je pot k izviru življenja. Tako sem mislila na začetku.

Potem sem videla, da me je Cerkev premaknila v aktivno vlogo pomoči drugemu z **zgledom nekoga** iz njenega Telesa (ne z besedami).

Spoznavati, kaj je resnična ljubezen, mi je pomagal sam Jezus Kristus z vzgojo in preobražanjem moje človeške ljubezni, mojega načina razumevanja te ljubezni. Potrebovala je velikonočno preobrazbo – izkušnjo, da umrem svojim predstavam in razumevanju, da bi mi lahko podaril svoj način, svojega Duha.

Gospod mi je dal skavtstvo za pripravljavnico na življenje, redovništvo pa za odkrivanje ljubezni, za zorenje v njej.

Cerkev me ni naučila ljubiti po duhovnikih, dala pa mi je nekaj duhovnikov, ob katerih sem doživela *passion*, da so goreli za n(N)ekoga. Ob takih duhovnikih se je tudi moje srce vnemalo, povezovalo, pustilo nagovoriti in se prepoznavalo. Cerkev me je po takih duhovnikih učila ljubiti ne samo z besedo, ampak najprej z **zgledom v trenutkih življenja**, ko smo kaj delali skupaj, potem z **besedo**, ko so razlamljali Božjo besedo, nato z **molitvijo in zakramenti**. Da, to so bili **odnosi, po katerih se je pretakala Njegova vez (Nexus, Duh)**, ki me je spreminjala – ne da bi sama vedela.

V Cerkvi sem prejela dar nauka Janeza Pavla II., ki mi je pomagal poimenovati, prepoznati v sebi vse **prvine človeškosti**. Pomagal mi je nadaljevati pot k celostnosti, **pocelotenju**, k temu, da postajam oseba v polnosti. Nauk Cerkve, še posebej v praktični obliki duhovnosti, mi je omogočil, da sem našla veliko bolj **oseben odnos s Sveto Trojico** in dejansko postajala oseba. To je **pot občestva**.

Cerkev, še posebej sv. Janez Pavel II. in voditelji duhovnih vaj, so se mi pomagali odpreti delovanju Svetega Duha v meni, se **učiti razločevati** in tako napredovati v smeri raziskovanja dežele Ljubezni.

Me je Cerkev naučila ljubiti? Cerkev me je še posebej po jezuitih, drugih duhovnikih in sestrah učila razločevati med delovanjem Svetega Duha in delovanjem sovražnika človeške narave. Pomagala mi je duhovno brati vsakdanje življenje, umirati in sprejemati dar obujenja – to je **sprejemati Božje življenje**, Svetega Duha. Kaj dela Božje življenje v nas? Dela nas **podobne Bogu, pomaga nam ljubiti in nas odpira v občestvo**.

Cerkev me je po nauku in osebnem spremljanju ter zakramentih učila **sprejemati** Božje življenje, to pa je organsko vodilo v preoblikovanje in Bogu podobno življenje – to je **ravnanje iz ljubezni**.

Gospod me zelo pozorno **preobraža v ovco, ki sledi Pastirju** tudi po nevarnih skalnatih stezah, celo po grebenih, v vetru in skozi nevihte, čez hudournike in ozke brvi, ki jih včasih celo ni, in takrat me sam nosi preko vode. Za njim grem, ker Ga ljubim. Ljubim Ga, ker **On ljubi mene in v meni dela, da oživljam** (ko sem kot mrtva), se spreminjam in postajam vedno bolj jaz. Vedno bolj jaz pa pomeni, da postajam pretočna za Njegovo ljubezen, ki ima izvir (tudi) v meni in me nagiba, da tam, kjer sem, po malem vedno bolj živim v ljubezni do drugih ljudi. Lepo je biti živ! Je preprosto, a bistveno je, da je resnično, dejansko, da ni v besedah, v teoriji, v oblakih, **pač pa v mesu**.

Cerkev mi omogoča, zaupa poslanstvo, v katerem se trudim, borim, jamram, predvsem pa se učim velikonočne ljubezni, ki jo živim, ker je njen izvir z Njim v meni. Okušam eshatološke poteze odnosov in v srcu, ki je mirno, zaznavam upanje in pričakovanje večne prihodnosti. Takšne ljubezni me Cerkev ni naučila, pač pa mi jo je **podarila**.

Ljubiti pomeni srečevati se tudi z bolečino. Bolečino pogrešanja, hrepenenja, nemoči, ranljivosti ... »*I wish I could, but I can't.*¹ Takrat bi najraje zbežala.«

V **razločevanju**, na prvih pogovorih spremljanja, ko sem bila še juvenistka, sem večkrat slišala, da naj se ne ustavljam preveč pri občutkih, ker enkrat si gor, drugič si dol, čustva so minljiva, odzivna zadeva. Drži. Včasih sem se proti temu borila tako, da sem del srca odrezala – da ne bi čutila. »*Wrong.*«²

¹ Želim si, da bi lahko, a ne morem.

² Narobe.

Bolečina je **prelomnica**, kjer se razodeva odnos. **Je klic k veri, zaupanju, predanosti, sinergiji, kjer se zavem, da res vse prejemam, da zmorem v Njem – kar zmorem.** To je globoka resnica ljubezni, ki me jo uči Cerkev. Način, kako se je učim in kako me jo uči, je izkustven in občestven. Učiti se Njegove ljubezni pomeni spoznavati **na lastni koži, kar rodi preizkušnost, preverjenost, zaupanje, povezanost.** To so trenutki, ki jim rečem *deep sh*t* (ali *grande casino*),³ ko se soočim z bolečino (takšno ali drugačno). To je eksistencialna subjektivna prelomnica ljubezni – **zdrži ali ne, je resnična?** Cerkev me uči, da je Božja ljubezen zvesta, da nas nič ne more iztrgati iz Njegove roke, da je Ljubezen neuničljiva, ne mine. **Delo Svetega Duha v meni je**, da znova in znova temu verjamem, da Mu zaupam, da ostajam pri Njem. Ko me tega uči, mi hkrati že prihaja naproti s pomočjo, pa četudi to odkrijem šele z zamikom. Verujem, pomagaj moji neveri!

Ali me je Cerkev naučila ljubiti na Jezusov način, me je **uvedla** v velikonočno ljubezen? Da, ne morem odgovoriti drugače, kot da. Ker vem, da to pomeni odgovor na Pavlovo vprašanje: »Kdo je tega zmožen?« (*ικανός*). (2 Kor 2,16) **»Duh dela to v nas.«** (2 Kor 3,5–6)

Kako se je to zgodilo? Ali naj povem svojo življenjsko zgodbo? **On je to ustvaril**, On vodi, On predlaga, jaz odgovarjam. Jaz se izgubljam, On me poišče in pripelje nazaj. Dvomim, On mi pomaga najti odgovore, skratka – **to je Njegovo delo.**

Ljubiti, sem mislila včasih po 'cerkveno', je nekaj, *kar se potrudíš, da delaš*. Drugi pravijo, da je odločitev. Vsi si želimo, da bi bilo tudi občutje, ki bi nas nosilo.

Kaj je ljubiti? Podobno so se spraševali o definiciji voditeljstva. Vsi vedo, kaj to je, ko ga je treba opisati in definirati, je pa težko.

Meni se zdi, da je **ljubiti pripravljenost in zmožnost deliti življenje z drugimi.** Potrebni so svoboda, odprtost, zavedanje, kdo sem, sprejemanje drugega, s katerim me življenje poveže. Deliti življenje pomeni dajati naprej tisto, kar prej prejmem, kar imam in kar sem. Prelomnica med

³ Globok dr*k, velika zmešnjava

ljubeznijo in velikonočno ljubeznijo je v tem, da deliti življenje z drugimi na Jezusov način vključuje, da se vse to odvija v Jezusovem Duhu, v Svetem Duhu. To je možno le, ko odkrijemo način, kako se pride do tega – z umiranjem sebi, da se razodene podarjeno življenje v Duhu. Ljubezen, ki je pripravljenost in zmožnost deliti življenje z drugimi, je **porojena kot dar in se vrača kot dar.**

Seveda potrebuje podporo in mnogo korakov naredimo na poti vsakdanjosti, preden se na vsake toliko odžejamo pri studencu ljubezni. A ko je žeja potešena, živimo z novo močjo. **Ljubezen je živa voda v nas, a se izsuši, če ne teče naprej k drugim, če ne postane delitev življenja z drugimi.**

Me je tega naučila Cerkev?

Da, naučila me je s poklicanostjo v redovno življenje in s stiskami in preizkušnjami, ki sem jih doživela na tej poti odkrivanja živega občestva. Naučila me je, ker sem želela odgovoriti na klic iz globine, na hrepenenje po ljubezni, ki bi bila resnična. Vsak korak, ki je bil ali stranpot ali nezadosten, je bil korak, ki me je peljal naprej, četudi po ovinkih.

Cerkev mi je dala obzorje hrepenenja, besede pričakovanja in opise resnice, za katero sem sprva mislila, da sem jo dosegla in posedovala, dokler nisem odkrila, da sem daleč od nje. Cerkev me je učila hrepeneti po višjih stvareh, ker sem verjela obljubi, ki je prihajala iz ust duhovnikov, iz Svetega pisma, katekizma, knjig, vernikov, sester, življenjskih zgodb svetnikov ...

Ko sem doživela razočaranje, me Gospod ni pustil same, pač pa **me je poiskal kot izgubljeno ovco.**

Cerkev mi je pomagala, da sem ostala učenka in raziskovalka – plezalka srca. (Sčasoma) sem lahko vedno našla nekaj ali nekoga, kar mi je pomagalo. Ključ je bil, da sem se odpravila na pot iskanja, da sem odgovorila na vabilo, klic, na hrepenenje ali bolečino stiske. Klical je, odgovorila sem. Tako dela ljubezen – Njegova, in v Njegovi moja. **To sta moč in zaveza krsta.**

Ali me je Cerkev naučila ljubiti? **Da, v moči krsta me je usposobila za način ljubezni, ki je delitev življenja z drugimi.** Ne vem, kdaj se bo ta pot učenja končala, a iz dneva v dan se podajam nanjo, ker je vsak dan rojstvo in umiranje, vmes pa je pot učenja in življenja. Enkrat se bo ta ritem končal v **polnosti Občestva, to je moje upanje.**

Njegova ljubezen do nas je **usmiljenje.** Moja resnica je, da če si ne zmorem izprositi **odpuščanja**, ljubezen hitro izgubim. Zdaj me globoko, do solz gane, da je **zmožnost odpuščanja** tisto, kar nas naredi **kraljevske**, nas osvobaja, ker omogoči, da ljubezen spet steče in vse oživi.

Zato, ker je **Kristus** tak – usmiljen in odpušča, ljubi in zmore nositi tudi vso našo grešnost, **si želim biti z Njim** za vselej. Naj mi odpusti vse tiste trenutke, ko to pozabim in tega ne živim.

Zdelo se mi je, da ljubezni kljub vsemu, kar sem izkusila, prejela in spoznala, **nikoli ne morem posedovati.** Počutila sem se kot *a beggar of love. I beg you, I beg you for love.*⁴

Nisem slišala odgovora, a sem vedela, da me sliši.

Slišal je mojo prošnjo za ljubezen in mi odgrnil, **kako me z njo obkroža.**

Tako naj se nadaljuje življenje – naj odpiram roke v prošnji, da bi prejela, in naj podarjam, kar sem prejela, ker je On Ljubezen mojega življenja, Duh, ki je vlit v moje srce, upanje, ki ne osramoti.

Na svoj način je podobno tudi v odnosih. Naj mi odpira oči, da bi to lahko prepoznavala in skladno z delovanjem Duha živila – *syn hodos.*⁵

Ljubezen ima pričakovanja, a se deli zastonjsko. S svojo rodovitnostjo preseneča, običajno takrat, ko ne pričakujemo več ničesar.

Zastonjskost ljubezni je del zaobljube uboštva, kar pomeni živeti na način, da je Oče izvir vsega.

⁴ berač ljubezni. Prosim, prosim te za ljubezen.

⁵ hoditi skupaj (skupna pot)

Na koncu te hoje raziskovanja sem pomislila, da se ljubezni ne naučimo, pač pa nas ljubezen *obdaja*, oz. *v nas je, v njej smo* in se nam *razodeva*.

Lahko da gre za kombinacijo obojega – odkrivamo jo in učimo se je. Mogoče je prav za to tako neobvladljiva in tako zaželena – edina, ki nas izpolni in nasiti.

Nikoli ne bo dovolj misli, da bi povedali vse o njej, in nikoli ne bo preveč misli, da bi jo osvetlili do konca, a zares potrebna je ena sama – da jo živimo, da živimo v Njej ...«

Teja je sčasoma razumela, da je *veter upanja*, ki jo spodbuja za hojo naprej v vetru sprememb, duh Ljubezni. Ljubezen je, ki jo spreminja, ki jo spodbuja in premika.

Samo ta, a ta je na dolgi rok najbolj učinkovita, edina zdrži in prestane vse in vse prenavlja.

Kdor jo odkrije, jo želi deliti z drugimi.

O avtorici

Marjeta Pija Cevc se je rodila leta 1970 v Ljubljani. Prva otroška leta je preživela na Kodeljevem, kasneje na podeželju ob Kamniški Bistrici in v bližini Kamniško-Savinjskih Alp. Po izobrazbi je gozdarka in teologinja. K uršulinkam je vstopila 2002. Od takrat naprej živi pustolovščino življenja po Duhu v redovni skupnosti.